

ΘΕΑΤΡΙΚΗ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ
2025
2026

Σ' ΕΣΑΣ
ΠΟΥ
ΜΕ
ΑΚΟΥΤΕ

Λούλα Αναγνωστάκη

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Παντελής Βουτουρής

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ανθή Αντωνιάδου

ΜΕΛΗ

Ανδρέας Άππιος

Γεώργιος Θεοδοσίου

Κλείτος Κλείτου

Νικολέτα Κλεοβούλου

Ξενάκης Κυριακίδης

Ζήνων Παπαφιλήπου

Μαρία Χαμάλη

Θεατρική Περίοδος 2025-2026

Νέα Σκηνή, Παραγωγή 533

Έργο 2ο

A theatrical stage scene. In the center, a person wearing a long, flowing white dress and a dark top is seen from behind, standing on a small platform. To the right, a man in a dark suit and tie stands looking down. The stage is lit with warm, golden light. In the background, there is a piano and a bookshelf. A pink chair is in the foreground.

ΘΕΑΤΡΟ ΘΟΚ
Νέα Σκηνή
Νίκος Χαραλάμπους
Πρώτη παράσταση
Σάββατο 31 Ιανουαρίου 2026

Σκηνοθεσία: Θανάσης Γεωργίου

Σκηνικά-Κοστούμια: Λύδια Μανδρίδου

Κίνηση: Φώτης Νικολάου

Μουσική επιμέλεια-Σύνθεση ήχων: Γιάννης Χριστοφίδης

Σχεδιασμός φωτισμού: Γεώργιος Κουκουμάς

Βοηθός σκηνοθέτη: Κατερίνα Παπαγεωργίου

Μοντάζ βιντεοπροβολής: Αντρέας Νικολάου

Εκτέλεση σκηνικού: Εργαστήρια Σκηνικών ΘΟΚ

Εκτέλεση κοστούμιών: Εργαστήρια Ραπτικής ΘΟΚ

Παίζουν:

Θανάσης Γεωργίου
Χανς

Νιόβη Χαραλάμπους
Σοφία

Κρις Σπύρου
Ιβάν

Μαρία Κωνσταντίνου / Ραφαέλλα Καβάζη
Μαρία

Μελίνα Κουτσόφτα
Τρούντελ

Ανδρέας Κούτσουμπας
Άγνς

Φάνος Θεοφάνους
Τζίνο

Σοφία Καλλή
Έλσα

Σταύρος Δημόπουλος
Νίκος

Σ' ΕΣΑΣ
ΠΟΥ
ΜΕ
ΑΚΟΥΤΕ

Ακούγονται στην παράσταση:

Fonola Band, "Bella Ciao" | ©2015 Fonola Dischi

Richard Wagner, *Wesendonck Lieder*, WWV 91-3. Im Treibhaus (Orch. Motil). Sung by Lise Davidsen, performed by London Philharmonic Orchestra, Mark Elder | ©2021 Universal Music Operations Limited

Mustafa Kandıralı, *Son Çiftetelli* (1966) | ©Grafson Plak

Ευάγγελος Σωφρονίου, *Χετζάζ μανές («Όσοι Κρυφά Μαραίνονται»)* (1928) | ©2005 Musical Ark

«Πρέπει να ακούγονται και τα ποιήματα εδώ»

Όταν η Λούλα Αναγνωστάκη ρωτήθηκε σε μια συνέντευξη «Ποιοι είναι οι πραγματικοί ήρωές σας;», εκείνη απάντησε: «Οι νικημένοι». Ήταν, μέσα στη συντομία της, μία από τις πιο καθαρές και ευθύβολες απαντήσεις που έδωσε ποτέ για το έργο της, καθώς η ίδια απέφευγε να φανερώνει, να κατατοπίζει τους θεατές σε σχέση με τις προθέσεις της. Προτιμούσε τις σκιές, τα πιο θολά και μετέωρα τοπία, που επέτρεπαν στα πρόσωπα της δραματουργίας της να αλληλεπιδρούν μεταξύ τους αλλά και με τον κόσμο με έναν ξεχωριστό και ποιητικό τρόπο.

Με μια αρχιτεκτονική τεχνική δημιούργησε πρόσωπα που χαρακτηρίζονται από τις αντιφάσεις τους. Επιζητούν, με κάθε τίμημα, μια ουσιαστική επαφή, είτε με τον άλλο είτε με την ίδια τους την ύπαρξη. Ωστόσο την ίδια στιγμή συνθλίβονται σε συναισθηματικές καταστάσεις από τις οποίες αδυνατούν να απελευθερωθούν. Και ενώ έχουν συντριβεί από την πραγματικότητα, υπάρχει ακόμα μέσα τους μια φοβερή δύναμη, ένα ασίγαστο πάθος για ζωή. Μέσα από μια γλώσσα σχεδόν κοινότοπη αλλά στον πυρήνα της βαθιά «μουσική» και μελαγχολική, μας αποκαλύπτει πως ακόμα και οι πιο συνηθισμένες, φαινομενικά, ζωές θα μπορούσαν να είναι δυνάμει συγκλονιστικές.

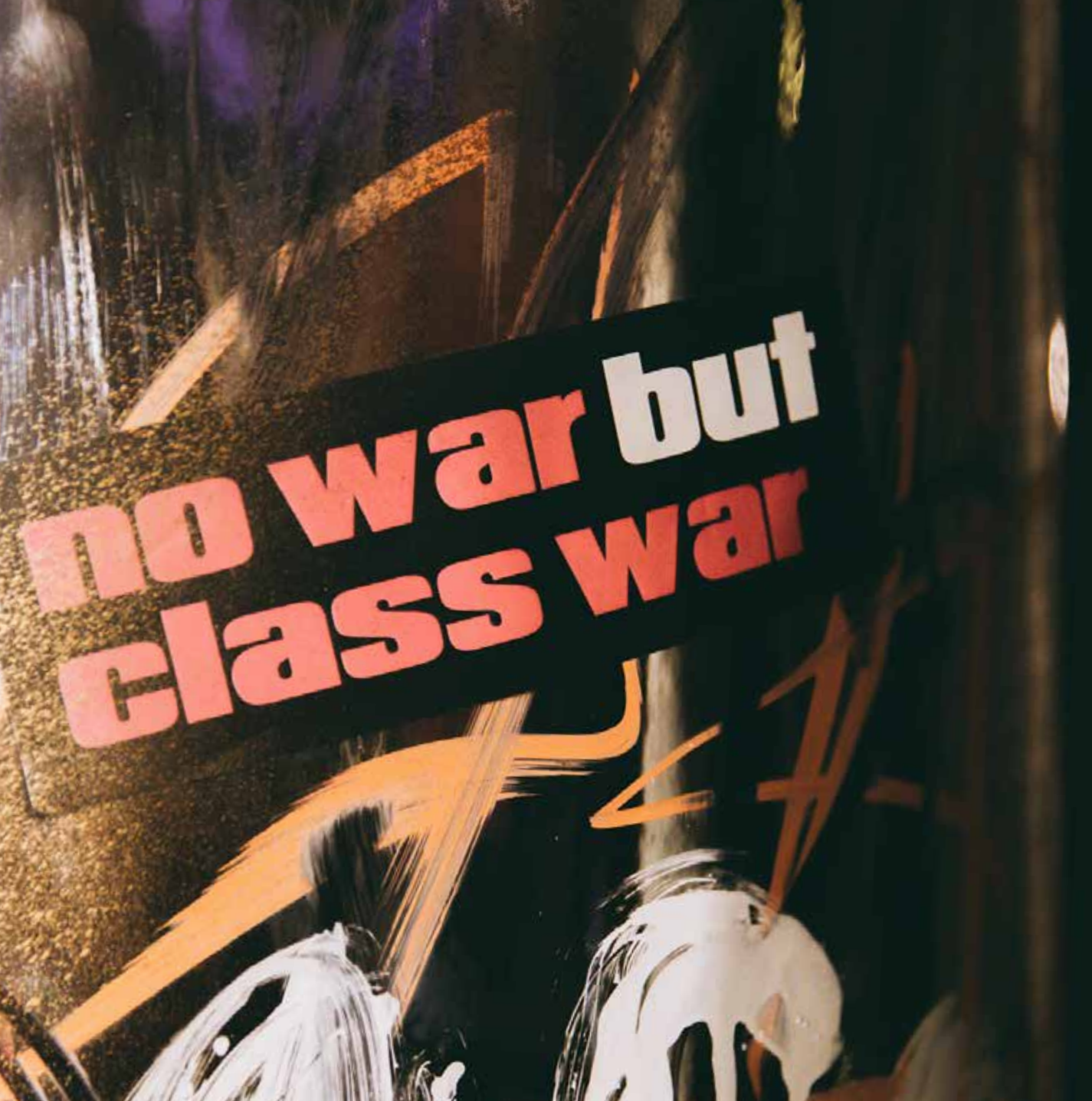
Στο *Σ' εσάς που με ακούτε*, ένα έργο που εγκιβωτίζει το σύνολο της θεματικής της, η Λούλα Αναγνωστάκη θολώνει όσο ποτέ άλλοτε τη γραμμή ανάμεσα στο ιδιωτικό και στο δημόσιο. Δίνει φωνή στα πρόσωπα του έργου για να εκμυστηρευτούν σε ένα φανταστικό κοινό –και κατ' επέκταση στους θεατές– τις αγωνίες τους, τον τρόπο τους για τη νέα τάξη πραγμάτων, να αρθρώσουν δημόσιο λόγο, να επικοινωνήσουν. Μπροστά από ένα μικρόφωνο κάνουν μια σειρά εξομολογήσεων για την απόγνωση του σύγχρονου ανθρώπου, τα αδιέξοδα του σύγχρονου κόσμου, τον ατομικό εγκλεισμό που επιφέρει η παγκοσμιοποίηση. Σε μια πραγματικότητα που, ειδικά σήμερα, μεταβάλλεται με φρενίρεις ρυθμούς, οι ήρωες του έργου και μαζί τους κι εμείς οι θεατές (εμείς που τους ακούμε) συνειδητοποιούμε την επιτακτική ανάγκη της πολιτικής μας αφύπνισης, την ανάγκη να διεκδικήσουμε την ύπαρξή μας.

Σε κάποια στιγμή του έργου, ένα από το πρόσωπά του, ο Άγης, δηλώνει την επιθυμία του να μοιραστεί με τους υπόλοιπους ένα απόσπασμα από την *Έρημη Χώρα* του Τ. Σ. Ελιοτ. Είναι τυχαία άραγε αυτή η επιλογή από την Αναγνωστάκη και η συνομιλία της με την *Έρημη Χώρα*; Ο Έλιοτ έγραψε ένα ποίημα με (και για) τα συντρίμια της δικής του εποχής. Μίλησε, όπως και η Αναγνωστάκη, για το τραύμα, την ενοχή, τη μοναξιά, την ήττα. Γι' αυτό, διά στόματος Άγη, η Αναγνωστάκη μας λέει: «Πρέπει να ακούγονται και τα ποιήματα εδώ». Ήξερε, όπως και ο Έλιοτ, πως «η ποίηση, όσο απελπισμένη κι αν είναι, μας σώζει πάντα».

«Κάθε εποχή και διαφορετική γυναίκα, κάθε εποχή και διαφορετική επανάσταση»

[«Αφήστε μήνυμα, όνομα, και οπωσδήποτε τηλέφωνο, έστω κι αν νομίζετε ότι μου είναι γνωστό».]

Βερολίνο 2001. Μία γυναίκα 48 ετών περπατάει στους δρόμους της πόλης πριν νυχτώσει – κουτσαίνει από το ένα πόδι. *Στις τσέπες της έχει [...] και γράμματα. Γράμματα που την ενοχοποιούν.* Σε γράμματα, *Γράμματα από τη φυλακή*, γράφει πόσο της αρέσει να περπατάει πριν νυχτώσει. *Της αρέσει να γράφει με μολύβι.* Πάνε χρόνια από τότε που έγραφε μανιφέστα και προκηρύξεις και πύρινους λόγους και παράνομες επιστολές στους συντρόφους της. Πάνε χρόνια από τότε που έγραφε για την επανάσταση. Τη σκότωσαν. Την πέταξαν στο ποτάμι. Τη βρήκαν μετά από καιρό. Της έφτιαξαν μνημείο. Της έγραψαν επίγραμμα. Της έφτιαξαν ποιήματα και τραγούδια και ταινίες. Πάνε χρόνια από τότε. Εκείνη όμως ακόμα επιμένει: *Ich komme aus dem Staunen nicht heraus* – Δεν σταματώ να νιώθω δέος. Η ηρωίδα δεν είναι άτρωτη – κούτσαине από το ένα πόδι, και μετά τη σκότωσαν. Αλλά αυτό δεν είναι ήπτα. Είναι δύναμη. Με νοτισμένα ρούχα, σε χαρτί και με μολύβι που έχει στην τσέπη, γράφει ακόμα μηνύματα. Για ποιον; Ποιος ακούει; Κρατάει σημειώσεις. Γράφει: Φιλειρηνικό Φόρουμ στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου. Συνεχίζει να περπατάει. Εκεί συναντάει μία νέα γυναίκα, πολύ νεότερή της. Αμόρφωτη, ενίοτε κάνει και το βαποράκι για χρήματα. Φοράει καπαρντίνα και *ψηλές γόβες* και έχει στις τσέπες της *δύο πφένιχ* – ένα *κραγιόν*. Της αρέσει να κοιτάζει το ποτάμι από το παράθυρο ενός καφέ. Κάποια στιγμή την ακούει να λέει: *Είμαι νεκρή. Με δολοφόνησαν μια νύχτα κι έπειτα μ' έριξαν στο ποτάμι.* Ανήκει στο ποτάμι. Και οι δύο ανήκουν στο ποτάμι. Θάνατος από νερό. Η ηρωίδα πεθαίνει αλλά δεν αφανίζεται. Η δύναμή της είναι αυτή. Μετασχηματίζεται. Κάθε εποχή και διαφορετική γυναίκα, κάθε εποχή και διαφορετική επανάσταση. Δεν έχει καμιά σχέση με εκείνη, αλλά θα μπορούσε να γίνει εκείνη. Θα μπορούσαν να τη λένε και Σοφία. Στο Βερολίνο του 2001 τη λένε Σοφία. Γράφει το όνομα, ακολουθεί τη Σοφία σε ένα παλιό βερολινέζικο σπίτι που επινοικιάζεται.

Γράφει: Μία παράσταση στήνεται στο living room αυτού του σπιτιού.
[Είναι σχεδόν σκοτεινά. Τα φώτα που είναι κρεμασμένα από το ταβάνι έχουν να ανάψουν χρόνια. Τρεις λάμπες σε ισάριθμα τραπέζια, «τι σκοτάδια»...]
Όχι. Δεν είναι το living room του βερολινέζικου σπιτιού αυτό. Η παράσταση θα δοθεί σε living room *άπλετα φωτισμένο*. Όχι παράσταση, γενική δοκιμή. Η παράσταση θα δοθεί αύριο, στο Φιλειρηνικό Φόρουμ. Όχι, δεν θα υπάρξει αύριο. Μπαίνει στο living room ο Χανς, που μοιάζει με τον Έζρα Πάουντ, *τον καλύτερο τεχνίτη*, στον οποίο είναι αφιερωμένο εκείνο το ποίημα που έχει και τον *Θάνατο από νερό*. Δεν θα υπάρξει αύριο. Νεκρή. Η Σοφία νεκρή στο ποτάμι. Η γενική δοκιμή είναι η παράσταση.

*Ποιο είναι το θέμα;
Δυο-τρεις πυροβολισμοί μακρινοί.
Να φοβάσαι τον θάνατο από νερό.*

Γράφει: Κίνδυνος. Απειλή. Κάποιος κινδυνεύει, αλλά ποιος; *Eine Kugel kam geflogen*
– *σφύριξε μία σφαίρα*, μα για ποιον;

Στην εποχή μας οι επαναστάτες δολοφονούνται πιο νέοι.
Γράφει: *Νέοι, χτες μόλις παιδιά, με τη φλόγα στα μάτια. Νομίσματα νιόκοπα γεμάτα πάθος αγοράς.* Και η Σοφία έχει γράψει στο σημειωματάριό της άλλο στίχο του ίδιου ποιητή: *Πλήθος ενέδρες της ζωής παραμονεύαν την πτώση σου.*
Οι νέοι δεν έχουν δικαίωμα να υπάρξουν. Η Σοφία δεν θα γίνει ποτέ 48 ετών. [...]

Και η μητέρα; Έρχεται η μητέρα της Σοφίας, με τον γιο σε αναπηρικό καροτσάκι και τον φίλο του γιου. Γράφει: *Ακίνητοι όλοι σαν σε πίνακα του Χόππερ.* Τι θα γίνει η μητέρα μετά τη δολοφονία; *Θα κλαις, αλλά θα είσαι ήσυχη*, είχε πει ένας γιος στη μητέρα του. Έτσι θα ήταν, αλλά ο ήχος του όπλου σκότωσε τη μητέρα και όχι τον γιο.

Άη, πες τους.
Ο Άηης, ο φίλος της Σοφίας που στήνει την παράσταση, είναι κι αυτός σχεδόν παιδί. Γράφει κι αυτός. Συγγραφέας. Γεμάτος ενθουσιασμό. Αλλά θα ενηλικιωθεί απότομα. Ξεκίνησε σαν παιχνίδι να κάνουν όλοι γενική δοκιμή. Να πουν τις ιστορίες τους σαν να απευθύνονταν στο κοινό του Φόρουμ.
Ό,τι αξίζει στον άνθρωπο είναι να έχει να πει μια ιστορία συνταρακτική [...] γιατί έστω ότι υπάρχει ένα χρέος στον άνθρωπο, αυτό είναι να πει μια συνταρακτική [ιστορία].
Κάποια στιγμή όλοι σωπαίνουν, παρασύρονται και ακούγονται υπέροχα πράγματα.

Γράφει: *Σ' εσάς που με ακούτε.*

Γράφει:
Σοφία –η καλοσύνη των ξένων–, κάνει πρόβα μόνη, δεν την ακούει ο Άηης, δεν την ακούει η μητέρα της, μόνο οι «ξένοι» που είναι καθισμένοι στο σκοτάδι, που παρακολουθούν τη γενική δοκιμή σαν να είναι παράσταση. Έλσα (μητέρα της Σοφίας) – θυμάμαι άρα υπάρχω.
Μαρία (ιδιοκτήτρια του σπιτιού) – μέτοικος.
Τζίνο (φίλος του αδερφού της Σοφίας) – πρόβα.
Τρούντελ (για τον αδερφό της κάνει η Σοφία το βαποράκι) – Τειρεσίας.
Νίκος (αδερφός της Σοφίας) – *γκουπ γκουπ* – *μόνο ο θόρυβος από τις πατερίτσες.*
Χανς (σύζυγος της Μαρίας) – *Eine Kugel kam geflogen.*

Γράφει: Η Σοφία ετοιμάζεται να πουλήσει ναρκωτικά για πολλά λεφτά και παίρνει μαζί της τον Χανς, έναν ανήμπορο γέρο που δεν καταλαβαίνει πολλά πράγματα, για να μην κινήσει υποψίες.
Όχι.

Η Σοφία βγάζει το κασκόλ της και τυλίγει τον λαιμό του Χανς.
Γράφει: Μία όμορφη, λεπτεπίλεπτη νεαρή δεσποινίδα που φοράει μία κομψή, άσπρη καπαρντίνα προσκαλεί έναν κύριο που κάποτε ήταν πολύ όμορφος και γοήτευε τις γυναίκες να τη συνοδεύσει σε μία βραδινή βόλτα, μιλώντας του γαλλικά. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι κάνει κρύο και η Μαρία ανησυχεί που θα βγει ο Χανς μες στη νύχτα χωρίς καν το κασκόλ του. Όμως δεν υπάρχει λόγος να καθυστερήσει η βόλτα. Η Σοφία του δίνει το δικό της κασκόλ. Δεν το δίνει απλώς, του το φοράει, τον φροντίζει, ίσως σαν τη Μαρία όταν ήταν στην ηλικία της.
Η τελευταία εικόνα από τη Σοφία: ένα κομψό, χαριτωμένο ζευγάρι που ηγαίνει μία ρομαντική βόλτα στα θαμπά φώτα της πόλης, όπου έχει πέσει η νύχτα. Η Σοφία δολοφονείται. Ο Χανς επιστρέφει μόνος. Όμως θα φοράει κασκόλ της Σοφίας. Θα «φοράει» τη Σοφία. *Eine Kugel kam geflogen, sie ha ihn* (τον σύντροφο) *weggerissen.* Ο άλλος θα τον θυμάται για πάντα. Ο Χανς θα λέει το τραγούδι για τη Σοφία – έλεγε πάντα το τραγούδι για τη Σοφία.

Γράφει: *Σ' εσάς που με ακούτε.*

Γράφει:

Άγης - Ύμνος εξόδιος. Μιλάει για την ηρωίδα του βιβλίου του. Είναι η επαναστάτρια που τη δολοφόνησαν και την έριξαν στο ποτάμι αλλά έχει τη μορφή και τις συνήθειες της Σοφίας. Ο Άγης δεν ξέρει. Ενώ μιλάει, η Σοφία δολοφονείται. Δεν ξέρει. Κάθε του λέξη ακολουθεί βήμα βήμα την τελευταία βόλτα της Σοφίας με τον Χανς. Μιλάει για τη δική του ηρωίδα. Δεν ξέρει. Περιγράφει το τέλος της Σοφίας.

Όπως τελειώνει μια βραδιά.

Ειπώθηκαν τα ανείπωτα. Και η Σοφία δολοφονήθηκε.

Ποιο είναι το θέμα;

Σε αυτό το living room χώρεσε ο παλιός κόσμος και όσα τον έφτιαχναν. Και οι επαναστάσεις, και τα τραγούδια, και οι ταινίες, και τα ποιήματα. Οι ιστορίες του παλιού κόσμου. Αυτή είναι η επανάσταση.

Και μετά;

Κλείς' το!

Όχι ακόμα – Γράφει: *Σ' εσάς που με ακούτε.*

Γράφει:

Ιβάν (μένει και αυτός στο σπίτι) – δύο πεθαμένες ιστορίες από όλη του τη ζωή θα ξεβραστούν – του Γιατρού Ινεότη και του Επαναστάτη Χουαρέζ.

Και μετά: *Ο κόσμος γέμισε μαγεία.*

Μουσική ακούγεται από τον δρόμο.

Ο Ιβάν παίζει στη φυσαρμόνικα το "Bella ciao".

Τα νερά των ποταμών.

Τα καφέ του Βερολίνου.

Οι άσκοπες βόλτες.

Το σούρουπο. Στο Ποζίλιπο. Στον Βόσπορο – Δεν μπορώ το σούρουπο πάνω από νερά.

Ο Ιβάν παίζει στη φυσαρμόνικα την "Paloma" και ο Τζίνο τραγουδάει. Είναι το τραγούδι που ζήτησε να ακούσει ως τελευταία επιθυμία ο Αρχιδούκας Μαξιμιλιανός.

Ο τελευταίος ήχος να είναι το τραγούδι. Να καλύψει τον ήχο των όπλων που τον εκτέλεσαν. Να καλύψει τον ήχο της σφαίρας που σφύριξε και σκότωσε τη Σοφία.

[Από ένα άλλο living room, σχεδόν σκοτεινό και όχι άπλετα φωτισμένο, ακούγεται ένα τραγούδι. Πού να βρούμε οφθαλμίατρο στην Αθήνα τον Δεκαπενταύγουστο; Αφού δεν έχουμε το σωστό κολλύριο, τουλάχιστον να έχουμε το σωστό τραγούδι. «Κοπάδι; Πρόβατα είναι οι πίκρες;» Γέλια. Κάθε φορά που φτάνει στον στίχο, μία παύση για γέλια. Για χρόνια μετά τον Δεκαπενταύγουστο που δεν βρίσκαμε οφθαλμίατρο.]

«Το κουδούνι δεν λειτουργεί. Χτυπήστε με το χέρι».

Χτυπάει.

Γράφει τους στίχους:

Σβήσαν οι τρέλες των παλιών μες στο σκοτάδι

Κι οι αναμνήσεις των φιλιών σβήσαν

Στις άκρες των χειλιών με κοκκινάδι

Κι έχω παράπονο πνιχτό, πίκρες κοπάδι (γέλια)

Σ' έρωτες νέους να ριχτώ, κι όμως μου φαίνεται φριχτό

Να σ' αποχωριστώ

Μπορεί και να μη σ' αγαπώ

Μα σ' έχω τόσο συνηθίσει

Που ξέρε το κι ως μη σ' το πω

Όσο και να μη σ' αγαπώ

Όλα για μας δεν έχουν σβήσει

Τι κι αν δεν είμαστε εραστές

Κι αν η καρδιά μας δε χτυπάει

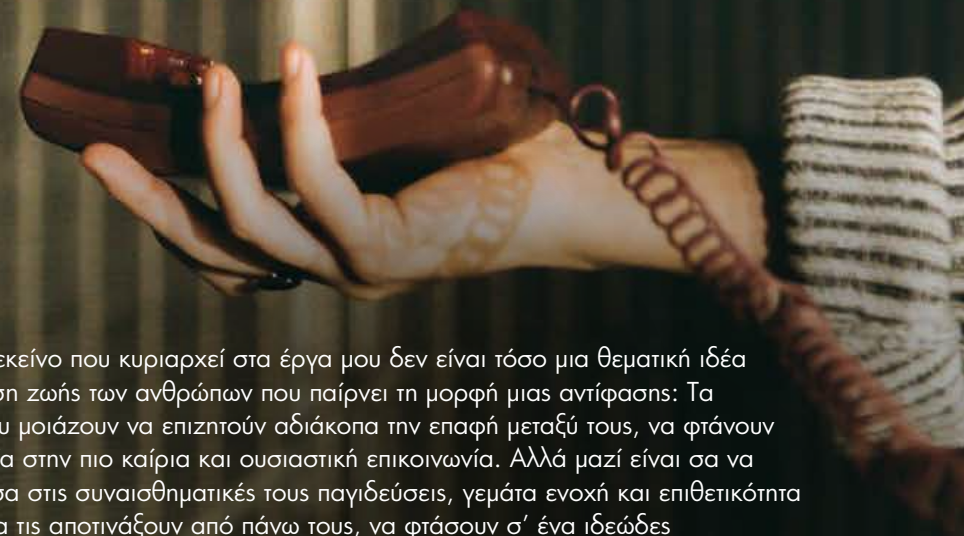
Δε θα χωρίσουμε ποτέ

Εσυνηθίσαμε και πάει.

[«Λούλα μου, η Σύλβια είμαι. Μ' ακούς;»]

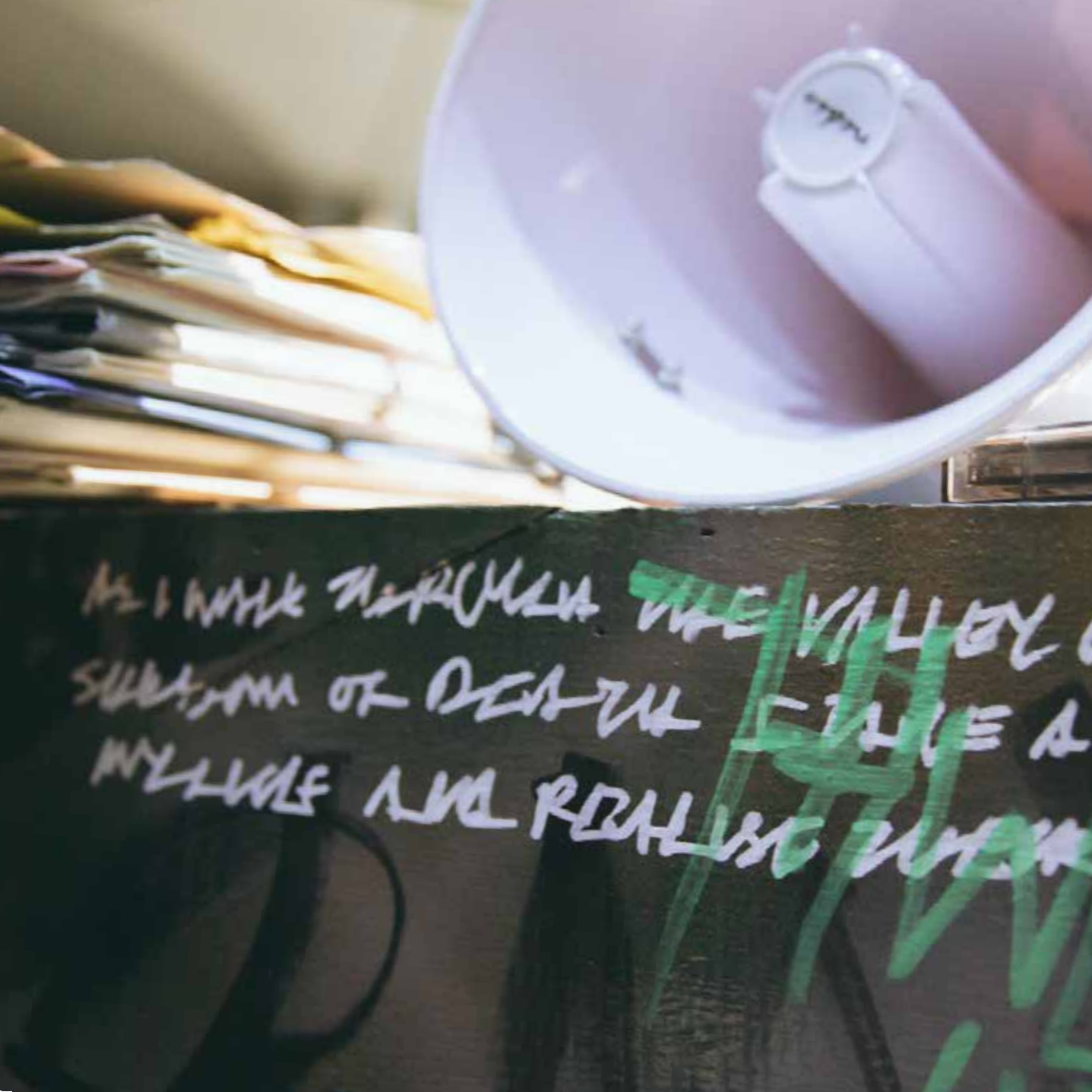

Πιστεύω ότι εκείνο που κυριαρχεί στα έργα μου δεν είναι τόσο μια θεματική ιδέα όσο μια στάση ζωής των ανθρώπων που παίρνει τη μορφή μιας αντίφρασης: Τα πρόσωπά μου μοιάζουν να επιζητούν αδιάκοπα την επαφή μεταξύ τους, να φτάνουν με κάθε θυσία στην πιο καίρια και ουσιαστική επικοινωνία. Αλλά μαζί είναι σα να πνίγονται μέσα στις συναισθηματικές τους παγιδεύσεις, γεμάτα ενοχή και επιθετικότητα επιχειρούν να τις αποτινάξουν από πάνω τους, να φτάσουν σ' ένα ιδεώδες συναισθηματικής και ηθικής ανεξαρτησίας απελευθερώνοντας τη βούλησή τους. Αυτή είναι ακριβώς η αντίφρασή τους. Αναζητώντας την επικοινωνία, ταυτόχρονα μοιάζουν να την υπονομεύουν, δεν την πιστεύουν, την αποποιούνται. Αυτή η αμφιθυμία τους συνιστά, νομίζω, και τη δραματικότητά τους.

Λούλα Αναγνωστάκη,
«Σα να σταματά ο νόμος της βαρύτητας»,
Ο ήχος της ζωής, Αθήνα, Εκδόσεις Καστανιώτη, 2006, σ. 93-94.

Αναζητώντας την επικοινωνία

Στα έργα της Λούλας Αναγνωστάκη υπάρχει πάντα ένα πολιτικό περίγραμμα. Φωτογράφοι διαλέγουν το θέμα τους ανάμεσα σε φυλακές πολιτικών κρατουμένων και αθώα θύματα αυτοκινητικών ατυχημάτων (*Η πόλη*)· παιδιά παρακολουθούν από το παράθυρο του σπιτιού τους την εκτέλεση ενός κρατουμένου (*Η παρέλαση*)· στρατιώτες εισβάλλουν στη συναναστροφή ενός σπιτιού και τρομοκρατούν τους ενοίκους (*Η συναναστροφή*, *Αντόνιο ή το μήνυμα*)· ένας νέος φαντασιώνεται ότι συμμετέχει σε κάτι τόσο συνταρακτικό όσο η δολοφονική απόπειρα εναντίον του Πάπα (*Η κασέτα*)· μια ελληνική οικογένεια μεταναστών βιώνει την ξενιτιά, τη φτώχεια και τη βία μετά τη μεταπολίτευση στην παγωμένη Γερμανία (*Η νίκη*)· γονείς επισκέπτονται τα παιδιά τους πριν από τις εκλογές και μέσα στο θόρυβο και τη βοή μιας προεκλογικής συγκέντρωσης (*Ο ήχος του όπλου*)· φορτηγά ταξιδεύουν, άνθρωποι μεταναστεύουν και η ρουμάνικη μαφία δρα μετά την πτώση του Τείχους (*Το ταξίδι μακριά*, *Ο ουρανός κατακόκκινος*)· μια μάνα αγναντεύει από την ταράτσα του σπιτιού της τις φυλακές του Κορυδαλλού, όπου είναι κλεισμένος ο γιος της για απάτη (*Ο ουρανός κατακόκκινος*)· νεαρά άτομα ετοιμάζονται για ένα ειρηνικό φόρουμ στο Βερολίνο (*Σ' εσάς που με ακούτε*).

Η πολιτική και η κοινωνική διάσταση της νεότερης ιστορίας της Ελλάδας διατρέχουν το δραματικό σύμπαν των ηρώων της Αναγνώστᾶκη όχι ως περιγεγραμμένες πληροφορίες και αναγνωρίσιμες μεταβλητές, αλλά ως εκδοχές της αλήθειας με ιδεολογικό φίλτρο. Ένα σταθερό δραματουργικό χαρακτηριστικό του θεάτρου της συγγραφέως είναι η διεμβόλιση ενός κλειστού, ιδιωτικού, οικιακού χώρου από εξωτερικά ερεθίσματα και πολιτικές παρεμβολές, που σχεδόν πάντα δηλώνονται ως πηχτικά και άλλοτε ως οπτικά σημεία. Σχεδόν πάντα η δραματική λογική και ο δραματικός λόγος των προσώπων ενεργοποιούνται με την αναπαράσταση μιας εισβολής και μιας διαλεκτικής σχέσης ανάμεσα στο έξω και το μέσα, το θεατό και το αθέατο, το δημόσιο και το ιδιωτικό. Εδώ αναδεικνύεται το πεδίο σύγκρουσης των δραματικών προσώπων της Λούλας Αναγνώστᾶκη, τα οποία, εντέλει, υποφέρουν από μια υπαρξιακή στέρψη, μια αβεβαιότητα και μια παθιασμένη ανάγκη να αναγνωριστούν από τους άλλους. Έτσι, μέσα από τις κάθε είδους παρεμβολές, συγκρούσεις και αποδράσεις γίνεται φανερό ότι οι ήρωες επιθυμούν την αναγνώριση και την επικοινωνία· επιθυμούν να γίνουν αντιληπτοί ως ατομικότητες, συχνά μέσα από μια σημαντική πράξη που θα τους κάνει να ξεχωρίσουν ή να έρθουν πιο κοντά στους άλλους και στον ίδιο τον εαυτό τους. Απλωμένα μέσα σε πέντε δεκαετίες, από τα μέσα του 1960 μέχρι τις αρχές του 2000, τα έργα της Αναγνώστᾶκη αντικατοπτρίζουν με μη ρεαλιστικό τρόπο πολιτικούς προβληματισμούς και κοινωνικές αναζητήσεις που προκαλούν ρευστότητα και τριβή στις σχέσεις των σκηνικών ηρώων. Οι οικογενειακές σχέσεις δεν είναι ποτέ περιχαρακωμένες και προστατευμένες, αλλά, αντίθετα, αποτελούν πεδίο που ορίζεται είτε από μυστικά και πράξεις βίας (*Η συναναστροφή, Η παρέλαση, Η νίκη, Η κασέτα, Διαμάντια και μπλουζ, Το ταξίδι μακριά, Ο ουρανός κατακόκκινος, Σ' εσάς που με ακούτε*) είτε από σχέσεις μεταξύ προσώπων που δεν ενώνονται με οικογενειακούς δεσμούς (*Αντόνιο ή το μήνυμα, Σ' εσάς που με ακούτε*)· οι σχέσεις των γονιών με τα παιδιά τους (*Σ' εσάς που με ακούτε*) ή των αδερφών μεταξύ τους (*Η παρέλαση*) φαίνονται ανταγωνιστικές· στη συζυγική ζωή των ζευγαριών εισβάλλει κάποιος ξένος (*Η πόλη, Διαμάντια και μπλουζ*)· σύζυγοι δραπετεύουν από τη σχέση (*Η κασέτα,*

Ο ήχος του όπλου, Σ' εσάς που με ακούτε)· οι νεανικές ερωτικές σχέσεις είναι αμφίβολες και ρευστές (*Το ταξίδι μακριά, Σ' εσάς που με ακούτε*)· οι φιλίες μεταξύ των αντρών είναι γεμάτες ανταγωνισμό και καταπιεσμένη τρυφερότητα (*Η νίκη, Ο ήχος του όπλου, Σ' εσάς που με ακούτε*). Από τα μονόπρακτα της δεκαετίας του 1960 μέχρι το γραμμένο στις αρχές της δεκαετίας του 2000 δίπρακτο *Σ' εσάς που με ακούτε*, τα ψυχικά βιώματα και οι ατομικές εμπειρίες εντάσσονται στον πολιτικό ορίζοντα του τόπου μας αλλά και στον ευρωπαϊκό γενικότερα. Η βία, η εξουσία, το παρακράτος, η φτώχεια, η ξενιτιά, η μετανάστευση, η αντίσταση, τα σύμβολα της επανάστασης, η έννοια της ταυτότητας, μα πάνω από όλα η ατομική χειραφέτηση και η προσωπική συνευθύνη, αποτελούν κεντρικές ιδέες στο δραματικό σύμπαν του συνόλου των έργων της συγγραφέως.

Αυτή, λοιπόν, η μείξη του προσωπικού με το κοινωνικό, του ιδιωτικού με το δημόσιο, χαρακτηρίζει σταθερά τη γραφή της Αναγνώστᾶκη, αποτυπώνοντας τις συγκρούσεις και τα αδιέξοδα των δραματικών προσώπων της. Ως δραματουργικό στοιχείο, αυτό το μεταίχμιο δημόσιου και ιδιωτικού έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον, αφού ανακαλεί σύγχρονα θέματα και συνδέεται με επίκαιρους προβληματισμούς, όπως τις υπαρξιακές αγωνίες του μεταπολεμικού κόσμου, το αίσθημα της έλλειψης επικοινωνίας και της μοναξιάς στο σύγχρονο αστικό περιβάλλον, τη διαφορετικότητα, το αίσθημα της ανασφάλειας στις παγκοσμιοποιημένες μετακαπιταλιστικές κοινωνίες, το μεταναστευτικό πρόβλημα και την κάθε είδους εισβολή στον κοινωνικό ιστό.

Βίκυ Μαντέλη,
Το μοτίβο της εισβολής στο θέατρο της Λούλας Αναγνώστᾶκη,
Εκδόσεις Πεδίο, Αθήνα 2014, σ. 17-19.

Η κραυγή ως γλώσσα: Πολιτικός τρόμος και μνήμη στο έργο της Λούλας Αναγνωστάκη

Για την περίπτωση της Λούλας Αναγνωστάκη έγραφα παλιότερα ότι «η εξαιρετικότητα της οφείλεται στο ότι η συγγραφέας από τη δεκαετία του '60 μέχρι σήμερα επιμένει να εμπλέκει τη διάσταση του άκρως προσωπικού και μύχιου με εκείνη του συλλογικού. Το φαντασιακό και το μυστηριακό εμπότιζαν πάντα τον ιστορικό και κοινωνικό περίγυρο μέσα στον οποίο κινούνταν τα δραματικά πρόσωπα, διάβρωναν επίσης τις καθημερινές καταστάσεις και τον ρεαλιστικό διάλογο. Όχι μόνο θέματα επαφής, απόρριψης, ρήξης ανάμεσα στα πρόσωπα, αλλά και την προβληματική του ΑΛΛΟΥ, όπως αυτή μπορεί να επηρεάσει τους χώρους, τη δράση, τους χαρακτήρες, ανέπτυξε η Αναγνωστάκη με μια γραφή που κυριαρχείται από τη ρευστότητα και τις ελλειπτικότητες, από εξάρσεις, βυθοσκοπήσεις του συναισθήματος και αποχρώσεις. Το ΑΛΛΟ είναι στα έργα της η ξένη χώρα, οι τόποι του ξενιτεμού μακριά από τη γενέθλια γη. Το άγνωστο ή το επιθετικό που περιβάλλει τα μικρά ανθρώπινα σύνολα με μια συγκεχυμένη, εκφοβιστική ατμόσφαιρα ή με μια καταπιεστική βοή. Ο εχθρός που παραμονεύει ή εκείνο το ανεξέλεγκτο γεγονός που συντελείται επιδεικνύοντας διάφορα προσώπια βίας. Αλλά και η ανάμνηση που αιφνιδίως επιστρέφει θαμβωτική, για να πονέσει ή να ταραξεί τις υπάρξεις, αποκαλύπτοντας μια πληγή ανοιχτή, τραύματα που δεν επουλώθηκαν, πένθη που έμειναν άταφα».

Το τελευταίο έργο της Λούλας Αναγνωστάκη με τίτλο *Σ' εσάς που με ακούτε* διαδραματίζεται, όπως και *Η νίκη*, έργο από το 1978, στη Γερμανία. Το σημερινό Βερολίνο είναι εδώ ένας τόπος εχθρικός, που απειλεί τα πρόσωπα με τρομακτικούς θορύβους, πυροβολισμούς, με την οργανωμένη βία και τον ρατσισμό, με παράνομα κυκλώματα και με τον τυχαίο θάνατο να караδοκεί στον δρόμο.

Στη *Νίκη* ο κλειστός χώρος της κάμαρας είχε τότε αντιπαρεθεθεί σε ένα απόμακρο τοπίο, ένα ξέφωτο γερμανικής πόλης όπου πλανιόνταν εφιαλτικές φιγούρες και όπου ο μετανάστης Νίκος συνάντησε κάποιον άγνωστο συμπατριώτη μ' ένα παιδί.

Από τη σφοδρή σύγκρουση του κλεισμένου και κλειστοφοβικού χώρου με έναν χαοτικό, επικίνδυνο, ακόμα και στρατοκρατούμενο περίγυρο αντλούσαν ανέκαθεν εντάσεις τα πρόσωπα της Αναγνώστᾶκη. [...]

Το Βερολινέζικο σπίτι της Μαρίας και του Χανς στο *Σ' εσάς που με ακούτε* [...] είναι ένας χώρος όπου συγκατοικούν πολλοί και διάφοροι, Έλληνες και ξένοι. Χώρος περάσματος, ερχομού, προσωρινής παραμονής. Τα πρόσωπα μπαινοβγαίνουν ενώ έξω διακινούνται ναρκωτικά, μαίνονται οι πορείες διαμαρτυρίας, σημειώνονται έκτροπα. Έξω, πυροβολισμοί και θόρυβοι από μπλόκα. Μέσα, ένα πανδαιμόνιο από μαγνητοφωνημένα συνθήματα, από τους ήχους ανώνυμων τηλεφωνημάτων, από τις φωνές στους πολιτικούς λόγους που δοκιμάζονται για την αυριανή διαδήλωση.

Transit συλλαμβάνει η Αναγνώστᾶκη τα πρόσωπα του *Σ' εσάς που με ακούτε*. Να αφήνουν το σπίτι για τον δρόμο και αντιστρόφως. Να έρχονται από αλλού. Να περνούν από τη μια πολιτιστική ταυτότητα ή τη μια πολιτική ιδεολογία σε άλλες.

Η κατάσταση transit χαρακτήριζε και τα πρόσωπα του έργου *Το ταξίδι μακριά* (1995). Και τότε ήσαν τα πρόσωπα του δράματος εν κινήσει. Από τον ένα εσωτερικό σταθμό στον άλλο. Από τη μια έκλαμψη στην άλλη. Η δράση ήταν ένα πρόσχημα για τις τρεις γυναίκες και τον νεαρό άνδρα σε κατάσταση φυγής. Τα πρόσωπα γύριζαν από κάπου, ήρθαν από κάπου για να φύγουν. Ήσαν διερχόμενοι. Μοναχικοί διάπτοντες αστέρες που διασταυρώθηκαν στο σημείο μιας προετοιμαζόμενης παράστασης. Μ' αυτήν καταπιάστηκαν για να υπάρξουν. [...]

Στο *Σ' εσάς που με ακούτε* ο σκοτωμός της Σοφίας έξω στον δρόμο συνέβη τη μέρα που οι δικοί της ήρθαν στο Βερολίνο να την επισκεφθούν, να εισπράξουν το χρήμα, να κορυφώσουν την πίεση πάνω της. Ξαν περαστική που πήγε από αδέσποτη σφαίρα χάθηκε η Σοφία, με τα ναρκωτικά στο χέρι, χτυπημένη την ώρα της παράνομης συναλλαγής. Η κατάσταση transit αφορά όχι μονάχα τις δραματουργικές δομές, αλλά και όλα τα επίπεδα του έργου. Από τη δράση μέχρι τις προσωπικές σχέσεις και συμπεριφορές, από τον πολιτικό προβληματισμό μέχρι τις ιδιαίτερες εκφράσεις και τη γλώσσα.

Με το έργο αυτό η Αναγνώστᾶκη προεκτείνει την πινακοθήκη με τους δικούς της «καταπίπτοντες». Και εδώ υπάρχουν τα ναυάγια των προσωπικών και οικογενειακών σχέσεων, τα αδιέξοδα και οι εμπλοκές, η πτώση, το οξύμωρο σχήμα μίσους-αγάπης, οι βαριές ενοχές όσο και οι προσωπικές φαντασμαγορίες που ρίχνουν τις αστραπές τους. Πάντα στον λόγο των δραματικών προσώπων παρεμβάλλονταν θεαματικές αναφορές σε ένα παρελθόν τραυματικό, αποτρόπαιο. Αναδρομές σε πράγματα που βαραίνουν αθεράπευτα τη συνείδηση. Η μνήμη ανακαλούσε άγριες και πικρές εμπειρίες, μεγάλες χίμαιρες.

Οι αφηγήσεις, εξομολογήσεις και καταθέσεις των προσώπων ανάσταιναν μια πραγματικότητα με την αίγλη της παραμόρφωσης. Έδιναν στα περιστατικά το εξπρεσιονιστικό σχήμα που πήραν αυτά καθώς καταστάλαξαν στο υποσυνείδητο, αλλοιώθηκαν από την πεζή καθημερινότητα ή παραποιήθηκαν ηθελημένα μέσα σε ένα αμείλικτο παιχνίδι αλήθειας και ψέματος.

Όπως στα πρώτα μονόπρακτά της η συγγραφέας πρόβαλλε τα ιδιωτικά κλίματα και τα θραύσματα της ατομικής προσωπικότητας, αισθήσεις και παραισθήσεις, πάνω στο κοινωνικό φόντο της μεταπολεμικής Ελλάδας, ενώ η μεταφορική γλώσσα της έκρυβε ένα βαθύτατα ρεαλιστικό βλέμμα όσον αφορά την περίοδο του Πολέμου και τα πρώτα μετεμφυλιακά χρόνια, έτσι και στο *Σ' εσάς που με ακούτε* τα προσωπικά βιώματα και οι φρικτές ομολογίες, οι διάλογοι που δομούνται πάνω στην αρχή των αλληλοεκβιασμών και των παραβιάσεων της μιας προσωπικότητας από την άλλη, ενισχύουν την Ποιητική του πολιτικού. Σ' αυτήν περιλαμβάνονται και οι πολιτικές αγορεύσεις, οι πολιτικές φαντασιώσεις των ίδιων των προσώπων του δράματος, η μυθοποιητική ταύτιση ζωής και επανάστασης, οι ιδεολογίες του απόβλητου και του ξένου. Πάντα κατέγραφε η Αναγνώστᾶκη μέσα από τους λαβύρινθους ενός φαινομενικά καθημερινού διαλόγου και μέσα από τα τοπία της μνήμης που ξεχύνονταν σαν παλιρροϊκά κύματα μιαν ανθρώπινη ήττα σε συνάρτηση με μιαν ιστορική μοίρα.

Μηχανισμοί εξουσίας και διαδικασίες εξόντωσης, η σωματική και ψυχική βία, αλλά και τα όπλα ως φονικά όργανα και μέσα αυτοκαταστροφής, ανακυκλώνονται στα έργα της. [...] Στο *Σ' εσάς που με ακούτε* ακούγεται ο πυροβολισμός που είχε τη Σοφία στόχο. Οι ήχοι των όπλων, με τους ιψενικούς και τσεχοφικούς απόηχους, έρχονται ως έμβλημα του αστικού δράματος να διαιωνίσουν στα έργα της Αναγνωστάκη την εμφύλια διαμάχη γονέων και παιδιών. Όμως οι ήχοι αυτοί είναι και ένα σημάδι του πολιτικού τρόμου που σηματοδοτεί την παράδοση του ατόμου στη βία του πολέμου, των στρατιωτικών καθεστώτων, του παρακράτους, των κοινωνικών ομάδων.

Από την ακραία χειρονομία, την εκτροπή από τον νόμο, τη ρήξη με τα ηθικά πρότυπα έλκονται ορισμένα πρόσωπα των έργων. Οι «εξαιρετικές πράξεις» που τα εντυπωσιάζουν και τα μαγνητίζουν έχουν σχέση με το απόλυτο και το οριακό, είναι βιασμοί και εγκλήματα. [...]

Τα πρόσωπα πέρασαν από την απόγνωση στην κραυγή. Οι μονόλογοί τους είναι κραυγές επιβίωσης, προσπάθεια αυτογνωσίας ακόμα και μέσα στη συνεχιζόμενη πλάνη, είναι έκφραση ενός έσχατου ασυμβίβαστου πυρήνα ύστερα από τόσους και τόσους συμβιβασμούς. Η αγωνία για υπέρβαση διακατείχε πάντα τα πρόσωπα της Αναγνωστάκη. Όταν ονειρεύονταν μια έξοδο από το τέλμα της ανούσιας ζωής, όταν πάλευαν να αποκαταστήσουν την ύπαρξη, να γλιτώσουν από την αποθάρρυνση.

Στα *Διαμάντια και μπλουζ* (1990) η Άννα κατέφυγε στην ψευδαίσθηση όταν αντίκρισε τον δρόμο της σημαντικότητας που διανύθηκε. [...] Η άρνηση της πραγματικότητας στο όνομα της ψευδαίσθησης, ή μάλλον η ψευδαίσθηση ως το λυτρωτικό απείκασμα της αφόρητης πραγματικότητας, ήταν το θεμέλιο πάνω στο οποίο η συγγραφέας έστησε μια δραματολογία του μετέωρου με την επίφαση του τετριμμένου, με αναμετρήσεις μέχρι θανάτου διοχετευμένες μέσα από τη φρασεολογία δραματικής κομεντί, με μια ρευστή κίνηση στην επιφάνεια και τα επιστρώματα.

Μπορεί στα *Διαμάντια και μπλουζ* τα πρόσωπα της Αναγνωστάκη να έπαιζαν κορόνα-γράμματα τη ζωή τους ανάμεσα σε επαναλήψεις ταινιών από βιντεοκασέτες. [...] Μπορεί στο *Ο ουρανός κατακόκκινος* η μονολογική κατάθεση της Σοφίας Αποστόλου, καθώς αρχίζει με το «Ιδού εγώ», να απευθύνεται προς τους πάντες και προς την Ιστορία, όχι απλώς προς τους θεατές/ακροατές ή προς τον εαυτό εκείνης που σκηνοθετεί τη ζωή της. Όμως στο *Σ' εσάς που με ακούτε* τα πρόσωπα, δοκιμάζοντας πόσο η γλώσσα είναι το όπλο, επιστρατεύουν την κραυγή για να ακουστούν προς κάθε κατεύθυνση. Να ξορκίσουν τα φαντάσματα του παρελθόντος, να κάνουν τέχνη το όνειρο και τις πολιτικές ουτοπίες.

Ελένη Βαροπούλου,
«Η γλώσσα είναι το όπλο», στο πρόγραμμα της παράστασης *Σ' εσάς που με ακούτε* της Λούλας Αναγνωστάκη, Η νέα ΣΚΗΝΗ, Φεβρουάριος 2003, σ. 145-150.

La Paloma

Cuando salí de La Habana, válgame Dios,
nadie me ha visto salir, si no fui yo.
Una linda guachinanga, válgame Dios,
que se vino tras de mí, que sí, señor.

Si a tu ventana llega una paloma,
trátala con cariño, que es mi persona.
Cuéntale tus amores, bien de mi vida,
corónala de flores, que es cosa mía.

Ay, chinita, que sí, ay, dame tu amor,
ay, que vente conmigo, chinita,
adonde vivo yo.

Que sí, que sí, que no, que no,
cuando ella quiere, no quiero yo.
Que sí, que sí, que no, que no,
cuando la quiere, no quiero yo.

Η Μαριώ

Μακριά θα φύγω, μάνα, στην ξενιτιά,
για μένανε παρακάλα την Παναγιά.
Κερί να της τάξεις να 'ρθω με το καλό
και σένα και τη Μαριώ μου να ξαναϊδώ.

Μ' αν ίσως και πεθάνω εγώ στα ξένα,
περιστεράκι θα σου το πει εσένα.
Άνοιχ' το παραθύρι γιατί, καλή μου,
ίσως το περιστέρι να 'ν' η ψυχή μου.

Μην κλαις, γλυκιά Μαριώ,
γρήγορα θα ξανάρθω,
να πέσω στη θερμή σου αγκάλη,
μην κλαις, γλυκιά Μαριώ.

Φύσα, τρελέ νοτιά,
και φέρε τα πανιά μας,
γρήγορα μακριά να πάμε
πέρα στην ξενιτιά.

Ευχή σου δίνω, γιε μου, με το καλό
να πας και καθρέφτη να έχεις το γιαλό.
Φλουριά και ασήμι να φέρεις σαν θα 'ρθείς
και μένα και τη Μαριώ σου να θυμηθείς.

Μ' αν ίσως και πεθάνω πριν γυρίσεις,
αγαπημένος με τη Μαριώ να ζήσεις.
Πρόσεξε, σου το λέει η καλή σου μάνα,
να μη σε ξεγελάσει μια Αμερικάνα.

Μην κλαις, γλυκιά Μαριώ,
γρήγορα θα ξανάρθει,
να πέσει στη θερμή σου αγκάλη,
μην κλαις, γλυκιά Μαριώ.

Φύσα, τρελέ νοτιά,
και φύσα στα πανιά του,
γρήγορα να ξαναρθεί κοντά μας
από την ξενιτιά.

Bella ciao (version originale)

Alla mattina appena alzata
o bella ciao bella ciao bella ciao ciao ciao
alla mattina appena alzata
in risaia mi tocca andar.

E fra gli insetti e le zanzare
o bella ciao bella ciao bella ciao ciao ciao
e fra gli insetti e le zanzare
un dur lavoro mi tocca far.

Il capo in piedi col suo bastone
o bella ciao bella ciao bella ciao ciao ciao
Il capo in piedi col suo bastone
e noi curve a lavorar.

O mamma mia o che tormento!
o bella ciao bella ciao bella ciao ciao ciao
o mamma mia o che tormento
io t'invoco ogni doman.

Ma verrà un giorno che tutte quante
o bella ciao bella ciao bella ciao ciao ciao
ma verrà un giorno che tutte quante
lavoreremo in libertà.

Δ. Θάνατος από πνιγμό

Φληβάς ο Φοίνικας, δεκαπέντε μέρες πεθαμένος,
Λησμόνησε την κραυγή των γλάρων, και το
φρούσκωμα του βαθιού πελάγου.
Και το κέρδος και τη ζημιά.
Κάτω απ' τη θάλασσα ένα ρέμα
Έγλειψε τα κόκαλά του ψιθυρίζοντας. Με ανεβοκατεβάσματα
Πέρασε τα στάδια των γερατειών του και της
νιότης του
Μπαίνοντας μέσα στη ρουφήχτρα.
Εθνικέ ή Εβραίε
Ω! εσύ που γυρίζεις το τιμόνι κοιτάζοντας προς τον
αγέρα,
Στοχάσου το Φληβά, που ήταν κάποτε όμορφος
κι αψηλός σαν εσένα.

Θ. Σ. Έλιοτ,
Η Έρημη Χώρα (1922), μτφρ. Γιώργος Σεφέρης (1936),
Εκδόσεις Ίκαρος, Αθήνα 1997.

Θα 'ρθει μια μέρα...

Θα 'ρθει μια μέρα που δε θα 'χουμε πια τι να πούμε
Θα καθόμαστε απέναντι και θα κοιταζόμαστε στα μάτια
Η σιωπή μου θα λέει: Πόσο είσαι όμορφη, μα δε βρίσκω άλλο τρόπο να σ' το πω
Θα ταξιδέψουμε κάπου, έτσι από ανία ή για να πούμε πως κι εμείς ταξιδέψαμε.
Ο κόσμος ψάχνει σ' όλη του τη ζωή να βρει τουλάχιστο τον έρωτα, μα δε βρίσκει τίποτα.
Σκέφτομαι συχνά πως η ζωή μας είναι τόσο μικρή που δεν αξίζει καν να την αρχίσει κανείς.
Απ' την Αθήνα θα πάω στο Μοντεβίδεο ίσως και στη Σαγκάη· είναι κάτι κι αυτό δεν μπορείς να το
αμφισβητήσεις.
Καπνίσαμε –θυμήσου– ατέλειωτα τσιγάρα συζητώντας ένα βράδυ
–Ξεχνώ πάνω σε τι– κι είναι κρίμα γιατί ήταν τόσο μα τόσο ενδιαφέρον.
Μια μέρα, ας ήτανε, να φύγω μακριά σου αλλά κι εκεί θα 'ρθεις και θα με ζητήσεις
Δεν μπορεί, Θε μου, να φύγει κανείς ποτέ μοναχός του.

Μανόλης Αναγνωστάκης,
Εποχές, Θεσσαλονίκη 1945.

Στην αλλοτριωμένη κοινωνία που ζούμε, οι άνθρωποι αρπάζονται
απ' οτιδήποτε για να υπάρξουν.

Λούλα Αναγνωστάκη,
«Τα χειρόγραφα της "Νίκης"», Δωμάτια μνήμης. Περιπλάνηση στον κόσμο της Λούλας Αναγνωστάκη,
Κάπα Εκδοτική, Αθήνα 2018, σ. 57.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ, ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΆΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟ

Λογιστής
Σάββας Χαραλάμπους

Ροδούλα Φιλίππου
Φωτεινή Κουρσάρη
Αθηνά Χατζηιωακείμ
Άντρη Χατζηπαπαπαναγιώτου

**ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ
ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ**

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μαρίνα Μαλένη

Νίκη Μουρουζή

**ΤΜΗΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ/
ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ**

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μαρία Ευσταθίου

Άνδρη Διαμαντίδου

**ΤΜΗΜΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΩΝ**

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μάγδα Μακάρ

ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΟΣ

Κυριακή Αργυρού

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Μαρία Σταφυλάρη-Κυριάκου
Χρύσω Αλεξάνδρου

Ιδιαιτέρα Διευθυντή
Ειρήνη Αναστασίου

ΤΑΜΕΙΟ

Γεωργία Κωνσταντίνου
Κωνσταντίνα Σάββα

ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Φώτης Μύθιλλος
Μαρία Σαράντη

ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΚΤΗΡΙΟΥ

Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου
Σταύρος Ευλαμπίου

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Πέτρος Κουλέρμος
Ελένη Ζαφείρη

ΒΟΗΘΗΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Έλενα Ανδρέου-Σεβαστίδου
Χριστίνα Φιλίππου
Ηλιάνα Φλωρίδου

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Τεχνικός Προϊστάμενος/Συντονιστής
Χάρης Καυκαρίδης

ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Ανώτερος Τεχνικός
Πέτρος Λουκά

Μηχανικοί Σκηνής
Λύσανδρος Λυσάνδρου
Δώρος Τσολάκης

Χριστάκης Παναγή
Μιχάλης Σταύρου
Μενέλαος Μενελάου
Αντρέας Αντρέου
Νικόλας Παπαχριστοφόρου

ΤΜΗΜΑ ΣΚΗΝΩΝ

Διευθυντής Σκηνής
Αχιλλέας Αχιλλέως

Βοηθός Διευθυντής Σκηνής
Κυριάκος Σάββα

Βοηθοί Σκηνής/Υπεύθυνοι
Δοκιμής και Παράστασης
Μαρία Χαραλάμπους
Κώστας Μενοίκου
Χάρης Ιωάννου

ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΙΣΜΟΥ

Ανώτερος Φωτιστής
Γεώργιος Κουκουμάς

Σταύρος Τάρταρης
Αρτέμης Χούτρης

ΤΜΗΜΑ ΗΧΟΥ

Γιώργος Χριστοφή
Στράτος Σταμάτης

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ

Σπύρος Ιωαννίδης

ΑΜΠΙΓΙΕΖ

Μαρία Ορφανίδου-Χαραλάμπους

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Κωνσταντία Γερολεμίδου
Παναγιώτα Λαζάρου
Θεοδοσία Μαλέκκου Στυλιανού

ΘΥΡΩΡΟΙ/ΤΑΞΙΘΕΣΙΑ

Υπεύθυνη Υποδοχής Κοινού/
Θεατρικών Χώρων ΘΟΚ
Φαίη Αρότη

Στέλλα Ανδρέου-Χριστοδούλου
Παναγιώτα Αντωνίου
Ρίτα Αχιλλέως
Δόνα Εγγλεζάκη
Ευαγγελία Εγγλεζάκη
Μαρία Εφραίμ
Αργυρή Ηλία
Μαρία Ιωάννου
Χριστίνα Κάσια
Μαριάννα Κούρτη
Άρτεμη Κυριακίδη
Τώνια Μαντοβάνη
Ελευθερία Παντέλα
Άντρη Σπανού
Κατερίνα Φαρμακίδου
Έλενα Χαραλαμπίδου
Ραφαήλεια Χατζηλύρα

ΕΚΔΟΣΗ
ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Μαρία Ευσταθίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ
Κυριακή Αργυρού

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
Δημήτρης Πήχας

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ / ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ
grafish design (Κατερίνα Τσεβά)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
Δημήτρης Λούτσιος

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
The Leaders Ltd

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΚΥΠΡΟΥ

77 77 27 17

THOC.ORG.CY

